

SÈRIE 1

Primera part

1.

[2,5 punts]

Els 2,5 punts assignats es poden atorgar si l'examinand explica que:

- (a) *Antígona* de Salvador Espriu es basa en el mite clàssic d'Antígona, fixat per les tragèdies *Antígona*, de Sòfocles, i *Els set contra Tebes*, d'Èsquil. **(0,5 punts)**
- (b) De les tragèdies clàssiques, Espriu n'extreu el nucli argumental (n'elimina alguns episodis i n'afegeix d'altres) i els personatges principals. Converteix el pròleg en un personatge que s'adreça a l'espectador/lector (el Pròleg) i afegeix personatges nous, com Eumolp i el Lúcid Conseller. El cor de les tragèdies gregues desapareix, però el trobem adaptat en el plany en alexandrins de les dones i les «veus» al final de la primera part. **(1 punt)**
- (c) Espriu reinterpreta el mite per adaptar-lo a les circumstàncies de la Guerra Civil espanyola i, a partir de la segona versió, del primer franquisme i de l'Europa de la Segona Guerra Mundial. Creont esdevé la figura del dictador i les seves lleis repressives; Antígona, al contrari, representa la voluntat de concòrdia i el sacrifici per la pau. El Lúcid Conseller, que Espriu incorpora en la segona versió d'*Antígona* (publicada el 1969), fa la funció de contrapunt, per remoure la consciència de l'espectador/lector, acostar els fets a la realitat política del moment i posar de manifest la universalitat de la baixesa de la condició humana. **(1 punt)**

Si l'examinand complementa la resposta de manera correcta i coherent amb algun altre aspecte pertinent no explicitat en l'enunciat se li pot valorar fins a 1 punt, amb el benentès que la puntuació global de la pregunta no pot sobrepassar els 2,5 punts assignats.

2.

[2,5 punts]

Els 2,5 punts assignats es poden atorgar si l'examinand explica que:

- (a) Feliu Tobies, el primer gran amor de Carola, és un jove anarquista, compromès políticament, que mor perquè l'avi el delata. Agustí Turull és el segon amor de Carola, però la intervenció de la senyora Reinal també farà impossible la relació. Esteve Plans representa la classe benestant i controla la vida de la Carola prostituta, amb qui es casa quan ella es queda embarassada. Benito Garrido és l'antònim d'Esteve Plans, pertany a la classe treballadora i està compromès amb la causa republicana, i la relació que manté amb Carola és d'igualtat entre home i dona. Finalment, a París, Carola coneix el seu últim gran amor, Adrien. **(1 punt)**
- (b) Esteve Plans té relació amb la protagonista entre 1920 i 1955, aproximadament. La coneix com a Llorença Torres, però recupera el seu nom autèntic en casar-s'hi el 1925 (però falsejant la data a 1924, per encobrir el naixement de la filla Rosa / Rossy). Esteve és un jove d'una família burgesa, de vida frívola, que coneix Carola quan treballa al prostíbul de la senyora Rosita. N'esdevé la mantinguda, i, després d'haver tornat a exercir la prostitució, la muller; la guerra els separa, i Carola fuig, però Esteve la retroba. Les tensions amb Esteve i amb la filla la impulsen a fugir a París el 1955. (0,75 punts)
- (c) La relació entre Carola i Esteve està regida per l'interès: ella no estima Esteve, sent indiferència sentimental i sexual, i es mou per l'interès econòmic i una certa estabilitat; i per a ell només és l'amant: la controla, li imposa els gustos, l'exhibeix («Lorenza la Magnífica») als espais de lleure de la burgesia; és dominador, violent i gelós, i d'aquí les baralles freqüents. Tanmateix, quan Esteve mor el 1956 Carola hereta els seus béns, i Carola pensa: «O potser Esteve no s'havia desfet mai de mi, i amb poca traça i amb dolor m'estimava.» (0,75 punts)

Si l'examinand complementa la resposta de manera correcta i coherent amb algun altre aspecte pertinent no explicat en l'enunciat se li pot valorar fins a 1 punt, amb el benentès que la puntuació global de la pregunta no pot sobrepassar els 2,5 punts assignats.

3.

[2,5 punts]

Els 2,5 punts assignats es poden atorgar si l'examinand explica que:

- (a) La secció «Visions» comprèn cinc poemes, de caràcter preeminentment narratiu, dedicats a figures llegendàries del folklore o la història catalans: el mal caçador, fra Joan Garí, el comte Arnau, Jaume I i Joan de Serrallonga. **(0,5 punts)**
- (b) L'interès per les llegendes i les cançons populars deriva de la Renaixença, però Maragall no les vol recrear estèticament, sinó que vol interpretar-ne el sentit per tal de trobar-hi les essències de l'«ànima catalana», i per això reflexiona sobre la figura d'uns herois que tenen en comú l'individualisme, el materialisme i el vitalisme. El terme «visió» per a Maragall vol dir 'revelació' d'un significat amagat en les llegendes de la nació (concepció romàntica dels pobles i de les tradicions populars) i per això en aquests poemes fa ús de recursos poètics propis de la tradició popular, especialment de la cançó, com ara repeticions, evocacions de la cançó del comte Arnau o formes mètriques del romancer. **(1 punt)**
- (c) Entre la primera part, «Visions», que es focalitza en l'individu i és una mirada al passat, i l'última, «Cants», que és una projecció cap al futur col·lectiu, Maragall intercala un «Intermezzo» amb poemes ben diversos (dedicats a festes religioses i paganes, al paisatge, etc.) que fan de nexa entre ambdues parts. L'última secció, «Cants», se centra en l'anàlisi del present i en la fixació de quines han de ser les expectatives de futur per al país. Hi domina el sentiment d'entusiasme vitalista propi del Modernisme, que fa confluïr amb el catalanisme, i «Els tres cants de la guerra» contenen la proposta maragalliana de Catalunya com a desvetlladora de la consciència regeneracionista d'Espanya. **(1 punt)**

Si l'examinand complementa la resposta de manera correcta i coherent amb algun altre aspecte pertinent no explicitat en l'enunciat se li pot valorar fins a 1 punt, amb el benentès que la puntuació global de la pregunta no pot sobrepassar els 2,5 punts assignats.

4.

[2,5 punts]

Els 2,5 punts assignats es poden atorgar si l'examinand explica que:

- (a) El tema principal de l'obra és el conflicte entre l'artista, que té la capacitat de crear, d'entendre i de transmetre l'art, i la societat, materialista i conservadora, que no és capaç de valorar-lo. L'enfrontament entre l'artista i la societat és un tema recurrent en l'obra de Rusiñol. **(0,5 punts)**
- (b) Rusiñol literaturitza aquest conflicte sota els símbols de la Poesia i la Prosa. L'arribada de la companyia de comedians (la Poesia) al poble gris (la Prosa) desencadena el conflicte. Les posicions d'uns i altres són irreconciliables: l'artista és marginat per la societat materialista, que està condemnada a viure eternament en la Prosa sense poder gaudir de la bellesa de l'art. La Poesia és «l'alegria que passa». **(1 punt)**
- (c) Els dos personatges que més clarament representen aquests símbols són el Clown (la Poesia) i l'Arcalde (la Prosa). El Clown és l'artista que vol desvetllar la societat del seu immobilisme i redimir-la dels seus mals. La seva missió és divertir la gent, però no n'obté gaire recompensa i finalment el fan fora del poble. L'Arcalde és un personatge materialista, que es regeix pels diners, no entén l'art i, per tant, no el valora. Representa el poble i el manté en la grisor i l'ensopiment. **(1 punt)**

Si l'examinand complementa la resposta de manera correcta i coherent amb algun altre aspecte pertinent no explicat en l'enunciat se li pot valorar fins a 1 punt, amb el benentès que la puntuació global de la pregunta no pot sobrepassar els 2,5 punts assignats.

Segona part

1.

[5 punts: 3 punts pel contingut i 2 punts per la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees i la coherència del discurs]

Els 3 punts assignats al contingut del comentari es poden atorgar si l'examinand tracta, per separat o conjuntament, els aspectes especificats en les preguntes, és a dir, si explica que:

- (a) En aquest fragment hi apareixen la Laura, la protagonista de la novel·la, i la Teresa, la seva antagonista. El fragment se situa al començament de la primera part de la novel·la. La Laura acaba d'arribar a Comarquinal, a la casa del seu marit, en Tomàs Muntanyola, i la seva germana, la Teresa. La Laura és a la seva habitació per canviar-se de roba. **(0,5 punts)**
- (b) La Teresa espia pel forat del pany la nouvinguda. L'escena fa evident l'actitud de cadascuna davant la sexualitat: la Teresa és, com diu el narrador, una «verge de quaranta anys» que ha reprimat la seva sexualitat sota el pes de les convencions familiars, socials, religioses i morals, d'aquí la seva reacció indignada. L'al·lusió a «la mà resseca», la «suavitat conventual», la «boca contreta» i el pit que no ha rebut contacte del sol contrasta amb la Laura. En efecte, la «nuesa rosada de la forastera», les peces íntimes brodades, l'autocontemplació al mirall, el somriure, el gest d'estufar-se els cabells ens fan imaginar la Laura com una dona jove, moderna, sensual, conscient de la seva capacitat d'atracció, i il·lusionada amb un casament que la treu de la pobresa (d'aquí la referència a l'anell). L'oposició entre les dues dones és també la incompatibilitat entre dos mons: el món, el refinament i les il·lusions de la Laura, i el món, el resclosiment i la brutalitat de Comarquinal. **(1,5 punts)**
- (c) El narrador de la novel·la és omniscient (tercera persona), sovint focalitzat en el personatge de la Laura, per qui pren partit (comentaris, etc.). En aquest fragment, però, el punt de vista adoptat pel narrador és el del personatge de la Teresa, atès que descriu exactament el que veu la Teresa espiant pel forat del pany (la Laura reflectida al mirall despullant-se i vestint-se) i li coneix els pensaments («La Teresa ja en té prou»). **(1 punt)**

Si l'examinand desenvolupa de manera correcta i coherent alguna altra qüestió pertinent no explicitada en l'enunciat, se li pot atorgar per aquest concepte fins a 1 punt, amb el benentès que la puntuació no pot sobrepassar els 3 punts assignats al contingut. Els altres 2 punts s'atorgaran segons la capacitat de presentar, estructurar i redactar el comentari, la claredat i la coherència expositives, i la capacitat d'anàlisi.

2.

[5 punts: 3 punts pel contingut i 2 punts per la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees i la coherència del discurs]

Els 3 punts assignats al contingut del comentari es poden atorgar si l'examinand tracta, per separat o conjuntament, els aspectes especificats en les preguntes, és a dir, si explica que:

- (a) «Cançó de fer camí» és l'última composició de la secció «Els núvols duïen confetti a les butxaques», que pertany a la segona part del llibre. En aquesta segona part es posa de manifest de forma festiva i optimista la necessitat d'unió i solidaritat per encarar les reivindicacions feministes. Igual que tots els poemes de la secció «Els núvols duïen confetti a les butxaques», «Cançó de fer camí» té trets de la literatura popular i, com gairebé tots els altres poemes, està dedicat a una amiga («per a la Marina»). **(0,5 punt)**
- (b) El poema està format per sis quartetes de versos octosíl·labs amb rima assonant encadenada, que l'acosta a les formes pròpies de la literatura popular. Així doncs, es fonamenta en les repeticions (v. 3 i v. 5) i en els paral·lelismes (v. 6, v. 10, v. 15, v. 22), que, a més de marcar un ritme, ajuden a reiterar les idees expressades. Tot i tenir una aparença senzilla —pel lèxic i per les estructures—, el poema és una al·legoria basada en el tòpic del viatge en barca, formada per metàfores com ara «Hi haurà remes per a tots els braços» (v. 9), «Els nostres ulls, estels esparsos / oblidaran tots els confins» (v.11 i v. 12), etc. El poema també conté referents recurrents en l'obra de Marçal, com ara les bruixes, que aquí s'identifiquen amb tot el col·lectiu femení («Bruixes d'ahir, bruixes del dia», v. 17), la lluna (que esdevé «estendard» al v. 16), la nit, els estels, els elements provinents de la natura i els elements simbòlics referents al feminisme com «les violetes» (v. 2) o el mes de «març» (v. 13). **(1,25 punts)**
- (c) El tema del poema és la lluita feminista, es tracta d'un poema programàtic. A través de l'al·legoria del viatge en barca, el jo poètic convida a sumar-se a la lluita feminista i insisteix en la idea de superació de les etapes anteriors, d'avançar superant pors, ara passades («anirem lluny sense recança / d'allò que haurem deixat aquí», v. 3-4); i el feminisme es presenta com un espai lliure, obert («el cel obert», v. 8) on tothom té cabuda («Hi haurà remes per a tots els braços», v. 9). El poema presenta un cert joc amb l'ús dels temps verbals, la majoria dels quals són en futur, per indicar la projecció endavant del camí que ha de fer el feminisme. A més, comença fent una apel·lació directa a una segona persona («Vols venir a la meua barca?», v. 1), però aviat la invitació es fa extensiva a una segona persona plural («Veniu, veniu, a la nostra barca», v. 7), en la qual s'inclouen totes les persones que llegeixen el poema i, per extensió, totes les dones. L'ús de la primera persona del plural (nosaltres) marca de forma molt clara el pas de la individualitat a la col·lectivitat («anirem»,

«serem», «partim», «ens trobarem», etc.). En l'última quarteta, que fa de desenllaç, es presenta un futur exitós, amb un grup molt nombrós («serem cinc-centes, serem mil») que assolirà l'objectiu («Junes farem nostra la nit»).

(1,25 punts)

Si l'examinand desenvolupa de manera correcta i coherent alguna altra qüestió pertinent no explicitada en l'enunciat, se li pot atorgar per aquest concepte fins a 1 punt, amb el benentès que la puntuació no pot sobrepassar els 3 punts assignats al contingut. Els altres 2 punts s'atorgaran segons la capacitat de presentar, estructurar i redactar el comentari, la claredat i la coherència expositives, i la capacitat d'anàlisi.

SÈRIE 5

Primera part

1.

[2,5 punts]

Els 2,5 punts assignats es poden atorgar si l'examinand explica que:

- (a) Zaira representa la poesia i personifica l'ideal de Joanet. La cançó que canta a l'escena IX és l'últim número de l'actuació del grup de comedians. Acabada la cançó, no aplaudeix ningú perquè no l'ha entesa ningú. Zaira passa la safata i l'únic que hi deixa una moneda és Joanet. Ella, però, la rebot per terra. **(0,5 punts)**
- (b) A la cançó, Zaira hi sintetitza la vida de l'artista i el seu sacrifici en la missió transformadora de la societat a través de l'art. La cançó conté motius decadentistes, com la flor que s'esfulla, i l'artista és presentat com algú que no pot defugir la seva condició i que se sacrifica per redimir els altres del mal de la prosa portant-los la poesia, tot i que, malgrat aquest sacrifici, només rep incomprensió i ingratitud. **(1 punt)**
- (c) En rebotre Zaira la moneda a terra, l'Arcalde s'indigna que els comedians rebutgin els diners —la cosa que més valora la gent del poble— i els fa fora. En aquest punt es produeix la ruptura entre els dos mons: la gent del poble gris no és capaç de concedir a l'art i a l'artista el tracte que es mereixen i no valora el sacrifici que fan els artistes per treure'ls de l'ensopiment. **(1 punt)**

Si l'examinand complementa la resposta de manera correcta i coherent amb algun altre aspecte pertinent no explicitat en l'enunciat se li pot valorar fins a 1 punt, amb el benentès que la puntuació global de la pregunta no pot sobrepassar els 2,5 punts assignats.

2.

[2,5 punts]

Els 2,5 punts assignats es poden atorgar si l'examinand explica que:

- (a) La segona part de *Bruixa de dol* comprèn les quatre darreres seccions: s'inicia amb la secció «Avui les fades i les bruixes s'estimen» —que només conté un poema—, seguida de les seccions «Els núvols duïen confetti a les butxaques» —vuit poemes— i «Sense llops ni destrals» —sis sonets, l'últim triple— i es tanca amb la secció «Vuit de març» —també amb un sol poema. En general, la segona part suposa l'assumpció, per part del jo poètic, del jo col·lectiu, i es fonamenta en la reivindicació de les causes feministes. La veu poètica s'adreça majoritàriament a les dones i, a través de poemes de tipologia diversa, fa una crida a la unió, al sentiment de pertinença al grup i a la solidaritat. **(1 punt)**
- (b) La primera secció de la segona part, «Avui les fades i les bruixes s'estimen», està formada per una sola composició poètica, un sonet de versos alexandrins amb rima consonant; és un poema programàtic que conté un missatge de reconciliació entre totes les dones i simbolitza el pas del jo individual al jo col·lectiu. La segona secció, «Els núvols duïen confetti a les butxaques», conté vuit poemes (dedicats a amigues) que enllacen amb la literatura popular (ús de la forma de la cançó, de la mètrica irregular i de la rima assonant) i en què es tracten temes com la pertinença al col·lectiu femení, la solidaritat entre les dones i la reivindicació feminista (la secció es clou amb el poema «Cançó de fer camí», en què el jo poètic s'adreça a les dones i les convida a pujar a la barca del feminisme). La tercera secció, «Sense llops ni destrals», comprèn sis sonets (l'últim amb tres parts, cadascuna de les quals és un sonet) en els quals l'eix temàtic continua sent la unió de les dones, amb la idea també que s'han d'acabar les amenaces i les pors, simbolitzades per elements amb referents masculins com els llops i les destrals del títol. L'última secció és «Vuit de març», d'un únic poema, programàtic i emblemàtic de la lluita feminista. **(1,5 punts)**

Si l'examinand complementa la resposta de manera correcta i coherent amb algun altre aspecte pertinent no explicitat en l'enunciat se li pot valorar fins a 1 punt, amb el benentès que la puntuació global de la pregunta no pot sobrepassar els 2,5 punts assignats.

3.

[2,5 punts]

Els 2,5 punts assignats es poden atorgar si l'examinand explica que:

- (a) Espriu va escriure *Antígona* el 1939. Aquesta primera versió la va revisar el 1947 i es va publicar el 1955. La segona versió és dels anys seixanta i es va publicar el 1969. **(0,5 punts)**
- (b) Els canvis principals entre la primera i la segona versió són: l'afegitó del cant en alexandrins de les veus, al final de la primera part, i la inclusió del personatge del Lúcid Conseller. El cant amb alexandrins és una adaptació del cor de les tragèdies clàssiques. El Lúcid Conseller, escèptic i irònic, fa de contrapunt al conflicte plantejat: té una visió crítica i antiheroica del sacrifici d'Antígona, que considera inútil, i una visió desesperançada dels fets històrics. **(1 punt)**
- (c) En la primera versió, escrita just a les acaballes de la Guerra Civil espanyola, la visió d'Espriu, a través del personatge d'Eumolp, és que la reconciliació i la pau són possibles. En la segona versió, després de vint-i-cinc anys de dictadura franquista i després de la Segona Guerra Mundial, el missatge d'Antígona de perdó i reconciliació entre vencedors i vençuts és vist amb escepticisme. Aquesta interpretació de l'obra la dona el discurs final del Lúcid Conseller, en el qual el personatge pot interpretar-se com un alter ego d'Espriu i fa la funció de contrapunt, per remoure la consciència de l'espectador/lector, acostar els fets a la realitat política del moment i posar de manifest la universalitat de la baixesa de la condició humana. **(1 punt)**

Si l'examinand complementa la resposta de manera correcta i coherent amb algun altre aspecte pertinent no explicitat en l'enunciat se li pot valorar fins a 1 punt, amb el benentès que la puntuació global de la pregunta no pot sobrepassar els 2,5 punts assignats.

4.

[2,5 punts]

Els 2,5 punts assignats es poden atorgar si l'examinand explica que:

- (a) La novel·la s'estructura en dues parts, que corresponen als dos anys en què transcorre l'acció. La primera part comprèn l'arribada de Laura a Comarquinal, la presentació dels ambients i dels personatges, i acaba amb la ruptura implícita del matrimoni després de la mort de la filla. La segona part està marcada pel personatge de Pere Gifreda, que és qui desencadena l'acció, i hi predominen les descripcions del procés psicològic, intern, dels personatges. La segona part acaba amb l'escàndol i la difamació que fan que Laura fugi i torni a Barcelona. **(1,25 punts)**
- (b) La novel·la està narrada en tercera persona. El narrador és omniscient i es focalitza sovint en els personatges principals, sobretot en Laura. De vegades fa servir algunes tècniques narratives en voga a principis del segle xx: la memòria involuntària, el discurs indirecte lliure i el monòleg interior. El narrador passa progressivament d'una posició externa —amb un temps i un espai cronològics— a una posició interna dels personatges —la realitat s'allunya o adopta característiques simbòliques—. **(1,25 punts)**

Si l'examinand complementa la resposta de manera correcta i coherent amb algun altre aspecte pertinent no explicitat en l'enunciat se li pot valorar fins a 1 punt, amb el benentès que la puntuació global de la pregunta no pot superar els 2,5 punts assignats.

Segona part

1.

[5 punts: 3 punts pel contingut i 2 punts per la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees i la coherència del discurs]

Els 3 punts assignats al contingut del comentari es poden atorgar si l'examinand tracta, per separat o conjuntament, els aspectes especificats en les preguntes, és a dir, si explica que:

- (a) La novel·la es presenta al lector com una autobiografia de Carola Milà, que escriu durant la seva vellesa a Mallorca per repassar la seva vida, recrear-la i interpretar-la per tal de construir-se com a personatge. Aquest fragment forma part del pròleg, en el qual Carola Milà reflexiona sobre la manera com ha de presentar la seva vida en aquestes memòries que li ha encarregat l'editor Cosme Tudurí. En el fragment, s'hi planteja la qüestió de si ha de narrar la seva vida en primera persona, com en unes memòries convencionals. **(0,5 punts)**
- (b) Aquest joc metaliterari es tradueix en dos plans ficcionals. En primer lloc, en les parts (pròleg), com aquest fragment, o en els fragments del cos de la novel·la dedicats a l'escriptora i al seu entorn durant l'estada a Mallorca, especialment els diàlegs amb el seu editor, Cosme Turdurí, que li encarrega les memòries i li suggereix canvis (com ara convertir-les en una novel·la, cosa que farà ell mateix). En segon lloc, els 15 capítols que narren una part del periple vital de Carola Milà des del naixement, a cavall del segle XIX i XX, fins al 1956, quan des de París és assabentada per carta de la mort del seu marit, Esteve Plans. **(1,25 punts)**
- (c) En la narració de la vida de Carola Milà s'hi combinen dos punts de vista narratius: la narració en primera persona i la narració en tercera persona. La novel·la comença en primera persona, tal com diu Carola Milà que farà en aquest fragment, per donar versemblança a la història que s'explica. La primera persona és pròpia del gènere autobiogràfic i memorialístic, com l'obra *Mémoires de Rigolboche* (1860), de Marguerite Rigolboche, citada en aquest fragment i que, a més, proporciona a Capmany el títol de la novel·la. La primera persona també és característic, tal com s'explica en aquest fragment, de la novel·la picaresca. Aquest model és paral·lel a la novel·la anglesa del segle XVIII, com *Moll Flanders*, de Daniel Defoe, un dels llibres que Carola Mila esmenta més endavant en el pròleg. També depenen d'aquests models novel·lístics els extensos títols-resum dels capítols, amb fórmules narratives d'introducció com ara «De com...», «On es parla...», «Hi serà contat...». Finalment, l'ús de la tercera persona, que al pròleg no queda clar si es farà servir («i després ja veurem») s'inicia al capítol 5 de la novel·la, és una veu en tercera persona de tipus omniscient, que permet a la narradora crear una

distància objectiva, per poder parlar de si mateixa tal com la veien els altres i també com si parlés d'algú altre. **(1,25 punts)**

Si l'examinand desenvolupa de manera correcta i coherent alguna altra qüestió pertinent no explicitada en l'enunciat, se li pot atorgar per aquest concepte fins a 1 punt, amb el benentès que la puntuació no pot sobrepassar els 3 punts assignats al contingut. Els altres 2 punts s'atorgaran segons la capacitat de presentar, estructurar i redactar el comentari, la claredat i la coherència expositives, i la capacitat d'anàlisi.

2.

[5 punts: 3 punts pel contingut i 2 punts per la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees i la coherència del discurs]

Els 3 punts assignats al contingut del comentari es poden atorgar si l'examinand tracta, per separat o conjuntament, els aspectes especificats en les preguntes, és a dir, si explica que:

- (a) Aquest poema pertany a la secció «Intermezzo», que fa la funció de mitja part, de transició, entre la primera part del llibre, «Visions» (mirada al passat), i l'última, «Cants» (projecció cap al futur). «Intermezzo» aplega catorze poemes circumstancials o descriptius que retraten el present. La secció «Intermezzo» sembla la menys cohesionada, no hi ha una tesi unitària que la lligui, però l'aspecte temporal n'esdevé un fil conductor. **(0,75 punts)**
- (b) Els poemes d'«Intermezzo» segueixen el pas del temps al llarg de l'any, les estacions i les festes religioses i populars, i inclouen altres temes com el paisatge i els records familiars. «Dimecres de cendra» forma part de la categoria de celebracions cristianes, remet a la litúrgia de l'inici de la Quaresma i, doncs, als dejunis i abstinències de la carn. D'altra banda, el poema està dedicat «a una noia». **(1 punt)**
- (c) En aquest poema la figura femenina rep un tractament semblant al de l'Adalaïsa del comte Arnau: el jo poètic insisteix que esculli el vitalisme en lloc de l'espiritualitat mística. En efecte, el poeta demana a la noia que no es deixi fer la marca de cendra al front de la litúrgia cristiana («No et facis posar cendra»), que ens recorda la mort (la condició mortal de l'ésser humà, la fugacitat de l'existència), sinó que, al contrari, segueixi els sentits, la vida. La noia, «patró de joventut», «verge de la sang tendra» —jove, doncs, a l'inici de la vida— és contraposada a la mort, a la cendra («que no té res que veure — la mort, la cendra, amb tu»). També hi ha contrast en el color rosat de la noia, del front i dels llavis (v. 5 i v. 9), i el gris de la cendra, dels «cendrosos agravis» que ha de rebutjar; de fet, si el rosa ha d'empal·lidir que no sigui per la litúrgia clerical, sinó pels sentits («altres esblaims»). La noia no ha de fer cas, doncs, de la «trista paraula» del sacerdot, que ens recorda que hem de morir, sinó que ha d'apostar pels sentits, per la vida. **(1,25 punts)**

Si l'examinand desenvolupa de manera correcta i coherent alguna altra qüestió pertinent no explicitada en l'enunciat, se li pot atorgar per aquest concepte fins a 1 punt, amb el benentès que la puntuació no pot sobrepassar els 3 punts assignats al contingut. Els altres 2 punts s'atorgaran segons la capacitat de presentar, estructurar i redactar el comentari, la claredat i la coherència expositives, i la capacitat d'anàlisi.